

2 pôstna nedeľa 2024 B Mk 9,2-10

AI Znakom dnešnej doby je pokles úcty k autorite. Stalo sa módou kritizovať príkazy a nariadenia predstavených. Netýka sa to len vo vzťahu k cirkevným autoritám, ale aj voči svetským. Vytráca sa pojem autority v školách, v zamestnaní i v základnej ľudskej bunke - v rodine. Tento negatívny jav cítiť v celej spoločnosti. A čo povedať o nás kresťanoch? Je všetko v poriadku?

KE Aj dnešné evanjelium sa zmieňuje o poslušnosti. Otcov hlas vyzýva troch učeníkov takto: „Toto je môj milovaný Syn, počúvajte ho.“

DI Udalosť premenenia Pána, nebola náhodná. Niekoľko dní pred touto udalosťou Ježiš prvýkrát predpovedá svoje utrpenie a smrť, aby poslušnosťou Otcovi vyjadril svoju oddanosť a lásku. Táto udalosť má posilniť učeníkov, aby ho v životných situáciách utrpenia nasledovali poslušnosťou a vernosťou.

Boh stvoril človeka, aby ho vedome /rozumom/ a slobodne /vôľou/ poslúchal. Vieme však, že prví rodičia neobstáli v skúške poslušnosti. Ňou si mali zaslúžiť Božie dary, neposlušnosťou ich však stratili. V Novom zákone je Kristova poslušnosť bezprostredným a historickým prameňom ospravedlnenia. Otec poslal Syna na svet. Syn splnil svoje poslanie a teraz ho spája v Cirkvi. O čo silnejší dôvod máme na to my, stvorenie a hriešnici, ktorí sme sa v ňom stali adoptovanými deťmi. Prosíme nášho Otca, aby zjednotil našu vôľu s vôľou svojho Syna, aby sme plnili jeho vôľu, jeho plán spásy pre život sveta.

O dôležitosti poslušnosti sa vyjadruje autor listu Hebrejom v 12. kapitole slovami: „Je na vašu nápravu, čo znášate. Boh s vami zaobchádza ako so synmi. A ktorého syna by otec nekarhal? A potom aj naši telesní otcovia nás vychovávali a vážili sme si ich. Nepodriadime sa tým viac Otcovi duchov a budeme žiť?! A oni nás karhali na krátky čas a tak, ako sa im videlo, on však kvôli tomu, čo je užitočné, aby sme mali účasť na jeho svätosti. Pravda, každá výchova v prítomnosti sa nezdá radostná, ale krušná; neskôr však prináša upokojujúce ovocie spravodlivosti tým, ktorých ona vycvičila.“

PAR A teraz ruku na srdce. Otcovia, matky, dedkovia a babičky. Ako veľmi túžite, aby vás vaše deti poslúchali! Ale poslúchate i vy svojho Nebeského Otca a nebeskú Matku Máriu?

Poslušnosť je čnosť, ktorá pobáda ľudskú vôľu, aby sa podriadila vôli predstaveného ako Božiemu zástupcovi. Je to jedna z čností, ktorá nie je sympatická modernému človeku, túžiacemu po nezávislosti. Poslušnosť dáva do pohybu aj iné čnosti, s ňou súvisiace, napr. pokoru, vieru, odvahu. Poslušnosť je predovšetkým úkon vôle. Nie preto poslúcham, že všetkému rozumiem, ale preto, lebo chcem poslúchať. Odmietnuť poslušnosť možno len a len v prípade ak ma niekto pobáda urobiť niečo proti Božiemu zákonu. V pôste nám ide hlavne o obnovu poslušnosti voči Bohu.

MY Poslušnosť je namáhavá, ale pamätajte na ovocie. Katrina Zenová v knihe *Keď život nejde podľa tvojich predstáv* podáva veľmi inšpiratívny príbeh, ktorý podnetne vysvetľuje vetu z Písma Svätého: „Ježiš, „hoci bol Synom, z toho, čo vytrpel, naučil sa poslušnosti“ (Hebr 5,8).

Manželia si chceli k 25. výročiu svadby kúpiť suvení. Zapáčila sa im jedna šálka. Keď im ju predavač podal, šálka začala rozprávať. Nebola som vždy šálka. Pôvodne som bola červená hlina. Môj majster ma vzal, a toľko ma miesil, až som vykrikla: ‚Daj mi konečne trocha vydýchnuť!‘ No on sa len usmial: ‚Ešte nie.‘ Potom ma položil na hrnčiarsky kruh a rozkrútil ho. ‚Prestaň, mám z toho závrat!‘, prosíkala som, ale on sa len usmial: ‚Ešte nie.‘ Potom ma vložil do pece. V živote mi nebolo tak horúco! Myslela som si, že tam zhorím. Kričala som a búchala na dvierka. Videla som ho cez okienko. Pokrútil hlavou a podľa pohybu jeho úst som vedela, že hovorí: ‚Ešte nie.‘ No napokon otvoril dvierka a vyložil ma na policu vychladnúť. ‚Ach, konečne!‘ potešila som sa. A potom ma obrúsil a pomaľoval. Tie výpary z farieb, hotová hrôza! Bolo mi z nich zle. ‚Prestaň!‘ modlíkala som, no on iba pokrútil hlavou: ‚Ešte nie.‘ A potom ma znova strčil do pece, ale do inej. Bolo v nej dva razy tak horúco ako v tej prvej! Myslela som, že sa tam zadusím. Prosíkala som, modlíkala, plakala. Celý čas som videla cez okienko, ako majster krúti hlavou a hovorí: ‚Ešte nie.‘ Stratila som všetku nádej. Toto nevydržím! Už-už som to chcela vzdať, no vtom sa dvierka otvorili, majster ma vybral a vyložil na policu. O hodinu, keď som vychladla, ma vzal do rúk a postavil pred zrkadlo. ‚Pozri sa na seba!‘ A ja som užasla: ‚To nie je možné, to nemôžem byť ja! Som krásna!‘ Majster sa mi prihovril: ‚Chcem, aby si si navždy pamätala, čím si musela prejsť: ako som ťa miesil, tvaroval, nedal ti vydýchnuť. Ale keby som ťa nechal tak, vyschla by si. Viem, že na hrnčiarskom kruhu si mala závrat, ale keby som ho zastavil, rozdrobila by si sa na kúsky. Viem, v tej peci to muselo byť hrozná, ale keby som ťa nevypálil, popraskala by si. A potom ti bolo zle od výparov z farieb, ale keby som ťa nechal tak, nikdy by si nezískala odolnosť. A keby si neprešla tou druhou pecou, glazúra by nestvrdla a ty by si sa rýchlo obila. Teraz si hotová. Si taká, akú som si ťa na samom začiatku predstavoval.‘

ADE Raniero Cantalamessa v knihe *Poslušnosť* nás povzbudzuje takto: Celý život, deň za dňom, môžeme prežívať s týmto heslom: „Hľa, prichádzam, Bože, chcem plniť tvoju vôľu!“ Ráno, keď začíname nový deň, potom keď sa poberáme na dohodnuté stretnutie, na stretnutí, na začiatku novej práce: Nevieme, čo Boh pripraví v budúcnosti každému z nás. Avšak je krásne vykročiť tomu v ústrety so slovami na perách: „Hľa, prichádzam, Pane, chcem plniť tvoju vôľu!“ Amen.